

KOLIČINA TREPLJANJA

Komedija absurda

Avtor: **GORAN GLUVIĆ**
Režija: **GAŠPER JARNI**

KUD DramŠpil, RIBNICA

KOLIČINA TREPLJANJA

KUD DramŠpil, Ribnica

Količina trepljanja končno zapisana!

Trepljanje je bilo še pred časom tabu tema. O trepljanju in njegovih količinah se je govorilo zgolj v ožjem krogu izbrancev, ki so novim idejam in inovativnemu pristopu zapisovanja trepljanja z užitek prisluhnili. Zdaj lahko končno spregovorimo na glas in povemo, da so **KOLIČINE TREPLJANJA** javno znane in na voljo širšim množicam.

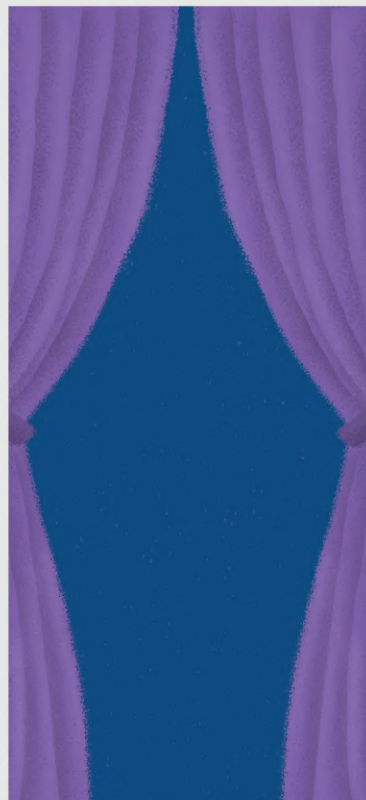
Zaplete, ki so pri tem nastali, bi lahko poimenovali tudi **komedija absurda**.

O tem se je na dolgo in počez razpisal **GORAN GLUVIČ**, mojster dramskega peresa, ki je določil ne le način trepljanja, ampak tudi njegovo količino. Bralcem in gledalcem privoščimo, da se na glas zasmеjejo, včasih tudi zgolj zahihitajo, predvsem pa, da se prepustijo svoji domišljiji in navihanosti, saj bodo le tako Količino trepljanja zaužili v vseh njenih variacijah.

Trepljati ali jokati? Kdo bi vedel!

Na tem svetu ni nič več jasno, pa tudi ne oblačno. Vse je nekje vmes. Ko gruča nadobudnežev že misli, da ji je vse kristalno jasno, jim mojster igre kaj hitro postavi nove prepreke, ki jim strokovno sicer pravi **režija**. Mojster takšnega opravila je vsem znani igralec **GAŠPER JARNI**. S svojimi nadnaravnimi sposobnostmi lahko v hipu jasnino spremeni v meglico, ki na trenutke postaja

neznosna megla, v kateri zmedeno tavajo izgubljeni nadobudneži, željni odrskega poskakovanja, ki za širše videnje in občutenje očitnega potrebujejo neverjetno dolgo »lajtngo«. Mojster svoje slušatelje pouči: »Bog vam pomagaj, če ta obstaja, če pa ne, vam bom pa jaz!«. In tako ob koncu še tako gosto meglo razjasni v kristalno jasnost!

Vse je črno na belem!

Res, da se naokoli širijo govorice, da naj nič ne bi obstajalo zgolj črno in belo, a je tej tezi odločno nasprotoval **Andrej Vrhovnik** in to podkrepil z neizpodbitnimi dokazi. V današnjem kaotičnem svetu, ko so barve popolnoma podivjale in je obče sprejemljivo, da je vse, kar oblečemo in nosimo, prav, in da pri kombinacijah barv ne more iti prav nič narobe, je **kostumografija** za trepljanje dokazala ravno nasprotno! Vsi vemo, da od obilja barv oči tako močno skelijo, da se težko uprejo joku, zato je v izogib zabuhlim očem mojster šivanke in kroja postavil nove modne smernice. Oblikoval je nov modni trend – vse je črno na belem!

Vijola ali modra – to ni več vprašanje!

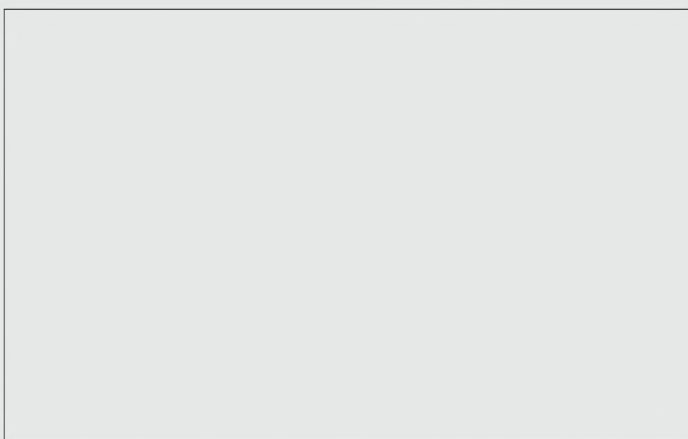
“Bela je bela, barve so pa barve”, je Količino trepljanja pokomentiral **scenograf Sven Štralleger** in se lotil zmagovalne kombinacije. Ob ne ravno ustvarjalnih idejah DramŠpila se je odločil za preobrat na kvadrat in tako namesto ene določil kar dve barvi. Modro je prisotnim pojasnil, da z vijolo ni šale. Pri tem mu je prikimal tudi Gašper Jarni, ki se je v nadaljevanju posvetil proučevanju vsega mavričnega spektra na hladni strani. Odločitev je padla nekje vmes in scena je zasijala v prečudovitih odtenkih s konkretnimi poudarki. Le kaj bi brez domišljije, so se strinjali vsi prisotni in odsotni scenski mojstri.

Najnovjša gledališka kritika je vredna vse pozornosti bralca!

Nujno morate prebrati najnovjšo, desno v kvadratu zapisano gledališko kritiko, ki jo je izjemno dobro vsebinsko analizirala in od navdušenja nad zapisanim v ihti tudi popolnoma pomečkala **Štefka - Mirjana Pajnič**. Vljudno vabljeni k prebiranju kritike!

Bo jokanje kmalu spet dovoljeno?!

Na omrežju Y se je vnela huda razprava o tem, od kdaj bo jokanje ponovno dovoljeno in koliko časa bomo še trpeli pod režimom, ki jokanja ne prepoveduje in celo ne kaznuje. Med revolucionarji, ki so se uprli ubijalskemu režimu, se je odločno uprl **Oče Mira - Medard Pucelj**, ki je na javnem zborovanju vsem jokonostalgikom vlil novega upanja. Res je, da množice obiskovalcev pod seboj ni mogel uzreti, saj je imel od joka preveč zabuhle oči, pa vendarle mu to ni vzelo poguma, da ne bi med ovacijami še trikrat glasno in dvakrat hlipajoče zajokal. Ob koncu je iz obupa radostno zaklical: »Nisem jokal! Nisem jokal!«

Likanje ne bo nikoli žensko opravilo!

O likanju in drugih hišnih opravilih smo se na dolgo in v brezizhodno temo pogovarjali z našim izjemnim mojstrom likanja. **Branko - Žiga Oberstar** trdi, da je likanje zagotovo opravilo, ki se bo v prihodnjem tisočletju uvrstilo v program olimpijskih iger. Pojasnjuje, da je likanje gore ene same srajce izjemno zahtevno in naporno opravilo, ki zahteva celega človeka, od prsta do prsta in ne zgolj od glave do pete. Svojih mojstrov in razkriva vsakemu, saj meni, da je ta privilegij namenjen le izbranim, zato skrbno čuva svoj likalnik na varni razdalji od slinastih moških, ki bi se ga tako radi dotaknili, ženski pa pri tem opravilu sploh ne jemlje resno.

Na trgu zaznati večje količine prazne slame brez porekla!

Kot vsaka dobra mati, ki vsakodnevno prevzema skrb za svojo družino in hišni proračun, se je **Mati Miro - Andreja Škrabec** lotila oskrbe svoje družine. Pri nakupih je bila še posebej pozorna na poreklo prazne slame in njeno kakovost, saj želi za svojo družino le najboljše. Pri intervjuju za naš časopis je bila precej skopa z besedami, na trenutke je zgolj srepro zrla v naš mikrofon in nerazumljivo momljala, zato počakajmo na večerno mlatenje prazne slame, ko se bomo lahko na lastne oči prepričali, s čim nam bo tokrat postregla. Naše bralce vljudno vabimo, da se nam pridružijo - začnemo točno ob sončnem zahodu!

Trepljanje je naporno opravilo!

Me boste po vsem tem trepljali? Dajte me, prosim, trepljati! Samo še enkrat me potrepljajte! To so uslišane želje vseh trepljanja neželjnih, s katerimi se iz dneva v dan spopada naš neznani prevarant **Inštruktor - Maks Lesar**. Bolj ko množici razlaga, da je on predvsem inštruktor jahanja in šele potem inštruktor vsega drugega, bolj se nanj izvajajo pritiski s pozivi k trepljanju. Zdi se, da je trepljanje postalo sinonim za uspeh. Če te nihče ne treplja, te nihče ne pozna, še manj spoštuje. »Zato trepljanja željni občani celo nanosekundo ždijo pred parlamentom v upanju, da jih bo nekdo končno potrepljal,« nam je za naš časopis pojasnil mojster vsega drugega, le trepljanja ne.

Podpišite že!

»Podpisi so podpisi, predpisi pa predpisi,« in kot da tega ne bi vedel še nihče, nam iz dneva v dan isto ponavlja **Zastopnica - Sofija Vlahov**. Ljudem počasi preseda, saj nenehno poslušajo tisto, česar še nikoli niso slišali. Pravijo, da je to mučno in naporno opravilo, a stoično prenašajo svoje nezavjedne muke. Od podpisov se jim že vrti, ker se ne zavedajo, da je pisanje večšina, ki se je v šoli niso nikoli učili. A zastopnica jih miri: »Ni pomembno, če ne znate pisati, ni pomembno, če vam ni žal, pomembno je, da se podpišete! Tako, samo še en podpis, prosim, pa smo!

Neambiciozni neambiciozneži!

»Pa kdo mislite, da ste vi?! Kralji, kraljice, carji, carice, predsedniki, predsednice ali cesarji, cesarice?!« je iz podzemlja železne dobe zadonelo v vesolje. **Mirko - Tilen Begič**, preprodajalec vsega prepovedanega na belo, je v svoji imponantni maniri razkril vso objestnost preživetih režimov. Ko je prestopil iz prihodnosti v preteklost, se mu je vrnilo domotožje, a le za kratek čas, le toliko, da je preveril svoj status princa, potem pa je odšel v mitsko-epsko pripoved liričnih razsežnosti. Od tam že prihajajo prvi čudni zvoki, ki čedalje bolj donijo v nič.

Ni nam žal za nastale tehnične težave!

Če so ob ogledu predstave **tehnika in luči** zatajili, ni pomembno, pomembno je, če ste sploh kaj videli in kaj slišali. Če ste vse videli in slišali, potem je z vami nekaj hudičevo narobe, če ste le slišali, a niste dobro videli, izberite ena, če ste dobro videli, a niste ničesar slišali, izberite dve, če pa nič niste

videli in nič slišali, ste pa žal popolnoma gluhi in slepi! Za vse vaše občutke pa so odgovorni: **Gregor Žonta Sinanovič, Urša Jaklič Žagar** in **Vesna Levstik**. »Jebat ga«, včasih je bolje, če te enostavno ni!

O čem to trobezljajo!?

Družina, katere zgodbo spremljamo, je precej ne navadna, svet pa je očitno obrnjen na glavo. Vsaj tako pravi opis igre. Oče Mira in Mati Miro živita skupaj s sinom Brankom in njegovo ženo Štefko.

Medtem ko Štefka cele dneve prebira časopise, Branko iz dneva v dan lika celo goro ene same srajce. Mati Miro na tržnici kar naprej kupuje prazno slamo, Oče Mira pa nepričakovano postane predsednik države, pri čemer v predsedniško palačo odnese tudi razgled skozi okno svoje hiše. Vse skupaj se konča z nenadejanim obiskom.

Občina Ribnica

Jskd
JAVNI SKLAD REPUBLIKE SLOVENIJE
ZA KULTURNE DEJAVNOSTI